

100x Oikos

Voor het honderdste nummer van Oikos trakteren we jullie, lezers, op extra veel gedichten. Of moeten we zeggen dat Oikos getrakteerd wordt door een keur van boeiende dichters, die ons enkele parels uit hun oeuvre schenken. Haast sinds het begin heeft Oikos plaats willen geven

aan een beetje literatuur in elk nummer. We zijn blij dat we deze keer werk mogen delen van Amina Belôf, Moya De Feyter, Marc Tritsmans en Peter Theunynck.

J.G.

AMINA BELÔRF is maatschappelijk werkster, staat op de planken en schrijft columns. Haar eerste poëziebundel *Zonder het licht te breken* (Epo, 2020) werd heel warm onthaald en intussen is er al een tweede dichtbundel onderweg.

Wortels

Zie je hoe wat
vanbinnen vastgehecht
niet hoeft stromen langs
groeven, het graaft
gapende wonden open
strooit zand als zout.

De bodem huilt.

De deur staat open
de lucht weet wanneer
mensen alsof maar
vanbinnen zoals jij
de dans ontspringen
vraag je welke
wegen wegen.

Je zwijgt.

Vertel dat ik je
lees en of het mag:
lachen om je
mooie mankementen
zie je, we passen in
de lengte van de lente
onze lijven strekken zich
niet langer in de vlucht
naar vroeger, eerder, terug.

De bodem bloeit.

Troost

Troost geneest niet
verlicht, vertraagt
heelt niet, smooit
verstilt de honger niet

troost dempt niet
verzacht, verhardt
het gehoor niet
trekt, rekt, toont
het licht net niet

troost verdooft
vergruist het geluid
niet. Tikt, telt de tijd
stikt, steekt, lost
de touwen niet.

Gestapelde verhalen

Een strand bezaaid
met zwemvesten
aangemeerde mensenlevens
horizontaal, verticaal
poogden in krampachtige
choreografieën een thuis
te vergeten, hun hart vaarwel
om op zee met de dood
in dialoog te gaan.

Gehavende en uitgeomde
levens leven naast elkaar
gestapelde verhalen
lijven en afvalbergen
mensen zonder verpakking
scheuren, schreeuwen
wanneer ze de woeste
wateren van de middellandse
zee om luwte smeken.

Europa danst
op zijn eigen massagraf.